

Ali nama taka dobrotljivost ne bi privabila solz hvaležnosti in nasprotne ljubezni?“

Da, skrbi za dobro srce, pa ti bo hvaležnost sama zavladata v njem!

Pokazilo se mu je ...

Tomažkov Ciril je bil eden izmed tistih, ki so se pripravljali za sveto birmo.

„To samonasebi ni nič posebnega!“ bo morda rekel kdo izmed vas. Vendar vam moram takoj povedati, da je bilo to nekaj posebnega, nekaj izvanrednega. Ciril je bil namreč še-le v prvem razredu. Za sveto birmo pa se navadno pripravljajo iz drugega in tretjega. To je prišlo pa tako le:

Gospod župnik so poklicali k sebi starše, kateri so mislili pustiti otroke k sv. birmi. Prišel je tudi Cirilov oče in prosil gospoda župnika, naj bi pustili še Cirila.

Izprva so župnik zmajevali z glavo, kajti še iz drugega razreda so jih malo odločili. Ker so pa poznali Cirila, da je pri vsi svoji mladosti dovolj pameten in vedno najboljši učenec, so privolili, pa samo pod tem pogojem, da bo vse znal kakor drugi.

No, in Ciril se je hodil z drugimi, starejšimi tovariši vsak teden trikrat pripravljat za sveti zakrament.

Kadar so ga kaj vprašali, se je vselej krepko odrezal, da so ga drugi kar gledali. In nekatere je bilo celo malo sram, ker jih je Ciril daleko prekašal. To je čutil mali Ciril. Zato se je nalašč še bolj učil.

Včasih je sicer samo parkrat prebral in vendar je vselej dobro odgovarjal. Večkrat se je pa bolj zanesel na svojo bistro glavico kot na svoje znanje. Ravno to ga je pa pokopalo.

Zadnji teden so hodili k pouku. Vedno so morali ponavljati stare reči in se učiti poleg tega še novih. Včasih so se mladi učenjaki zbrali v gozdu za vasjo, posedli po grmovju in začeli čeblijati kakor vrabci, če

jim človek hoče kratiti pravico do sladkega grozdja ali do prosa.

Ko so se naučili, so začeli drug drugega izpraševati. Česar ni kdo znal, je pa s svinčnikom zaznamoval, da je še dobro ponovil. Po izvršeni dolžnosti so naredili skakalnice in začeli skakati. Pri teh je bil Ciril vedno prvi. Včasih, posebno zadnje dni, je vidno zanemarjal učenje. Katekizem je navadno nosil zaprt. Da ni na tihem ponavljal, je vsakdo lahko opazil, saj še vprašanja ni pogledal. Ali pa jih je znal povrsti na pamet. Bog zna?

Toliko je pa znano, da mu je rekel некоč Anžonov France, ko sta drug drugega izpraševala: „Ti, pri meni je pa drugače!“ Skoro verjeti ni mogel, da bi Ciril ne znal.

Tudi gospod župnik so se kmalu prepričali, da pri Cirilu ni vse v redu. Precej časa so ga izpraševali, pa vsako vprašanje je bilo bolj napačno. Izprva so mislili, da se le ne more spomniti. Pa vedno bolj je dokazoval, da se semtertja ni učil. Nekaj časa so ga še izpraševali, potem so mu kar naravnost povedali, da skoro gotovo ne bo nič z njegovo birmo, ker se ni vsega naučil. Cirilčku je bilo silno hudo, ko je to slišal. Hipoma se mu je zbudilo kesanje, zakaj se je preveč zanesel nase.

Prihodnjo uro so ga še enkrat vprašali. Pa spet je pokazal, da še marsikaj ne zna. „Jaz bi te že pustil, ko bi se mogel popolnoma zanesti, da znaš vse. Priden si že, ker si se toliko naučil. Boš šel pa drugo leto, ko boš starejši. Le nikar ne bodi zaradi tega žalosten“, so mu rekli gospod župnik.

Cirilčku pa so se usule takrat solze, skoro tako debele kot lešniki in grenke kot orehova lupina.

Vsa vas je takoj vedela, da se je Tomažkovemu Cirilu pokazilo, in da ne bo šel k birmi. Njega pa je bilo tako sram, da se je skril v čumnato in se bridko razjokal.

Prišel je oni presrečni dan, ko so se odpeljali njegovi tovariši v mesto k birmi. Ciril se ni pokazal iz hiše. Pri oknu je sedel in žalostno gledal, ko so se vozili mimo njega birmanci.

In kaj še-le, ko so se vrnili? Vsi so imeli toliko lepih daril, le Cirilček nič. To ga je bolelo in blagroval je svoje srečne tovariše. Sam pa je skoro jokal in tisti večer je sklenil, da mora iti tudi on drugo leto, naj velja, kar hoče.

Upajmo, da bo možato ostal pri svoji besedi in skoro ponovil krščanski nauk, da se mu ne bo več pokazilo . . .

Taras Vaziljev.

Gospôsko pa kmetiško.

Oj ljuba stara mamica, kaj sem videla — tam pred sosedovo hišo!“

„No kaj pa, kaj, Minica?“

„Vi ne veste, kako lep voz! Gori pa vse polno otrok, tako lepih; pisane slamničke imajo in na njih lepe, lepe trakce; deklice imajo pa kratka krilca, tako živordeča. Mamica, kar pojdiva pogledat!“

Res zopet, kakor druga leta, je prišla gospôda na počitnice. Vse polno je bilo tistega gosposkega drobiža. Pa dve gospe; ena postarna, je imela takisto kot srebro bele lase, bel obraz, bele roke, vse je bilo belo, a obleka je bila črna. Druga je bila mlajša, stala je poleg moža, gosposkega in bradatega, da kmetiški otroci uprav radi njega niso upali blizu.

In pa igrače, igrače, ki so jih imeli ti otroci! Kar zabodle so se oči vaških otročajev v tiste gosposke igrače.

Drugi dan sta jih gledala stara mati in Minica; stara mati čez vrtno ograjo, Minica pa skozi njo.

„Stara mamice, ali vidite? Oh, kako veliko punčiko ima ona-le! Oni pa konjička; glejte, kako uzdo, kako sedlo ima in grivo kakor pravi konj! Tam-le oni pa pelje psička na kolescih; glejte, kakor živ, malo ga je stisnil za rep in zacvilil je. Ona deklica, glejte, ima pa jagnjička v naročju; poslušajte, kako mekeče, če ga pritisne k sebi. O to so igrače, srečni taki-le otroci!“